

אש קודש

תיכף יפתח הלב

במה אנו משעבדים את עצמנו? וכיצד נגאל את עצמנו מעצמנו!?

חושבני שהתשובה לכך תלויה אך ורק בנו, ובדפוס החשיבה שלנו שצריך להשתנות, כי שאנו נמצאים במצב כזה אנו משעבדים את עצמנו וחושבים שנדרש מאיתנו דברים גדולים שאינם לפי כוחותינו וזה עצמו מוביל להמשך מצב הביש, אך האמת כפי שלמדנו הוא שלא נדרש

מאיתנו מאומה יותר ממה שביכולתנו!

אפשר להאריך בתיאור והמחשת העניין, אך דומני שנעשה את זה הכי טוב עם השיר הבא, שעלה בזיכרוני השבוע:

'הגיע הזמן להאמין שריבון העולמים נותן לנו חירות, לחיות את החיים היפים.. וזה רק אנחנו המשעבדים את עצמנו! אז שכל אחד יקום ויהיה מושיע ויגאל עצמו מידי! אם רק נסתכל אחורה נראה, שהדבר שבורחים מפניו זה רק עלה הנידף ברוח, אך הדגים ששוחררו חזרה אל הים הפתוח ממשיכים להסתובב שם סביב עצמם.. והציפור שיצאה משיבה ממאנת לפרוש כנפיה.. עבדים היינו, עתה בני חורין, אז למה אנו מחכים?!' (בנימין לנדאו).

ממש גאוועלד! כל מילה נוספת מיותרת! מובא בספה"ק שבשבת קודש פרשת בא יש התנוצצות. מיוחדת של חג הפסח. אם נלך בדרך זו ונגאל את עצמנו מעצמנו, נזכה ליציאת מצרים פרטית - מן המיצר, ובעוד קצת יותר מחודשיים נוכל לשיר בצורה אחרת מה ששרים כל שנה בליל הסדר 'עבדים היינו' היינו ואיננו, כי עתה אנו בני חורין.

יזכנו השי"ת לצאת מן המיצר לחירות אמיתית ולעבדו באמת בכל מצב, אמן.

א פרייליכן שאבע"ס

לתגובות ו/או לקבלת הגיליון מידי שבוע למייל שלחו בקשת הצטרפות ל: holyfire6820@gmail.com .

שיהיו כאבן על הלב, כדי שאחר כל שייפתח הלב יפלו הדברים לתוכו! אם אנו מדברים על גאולת עצמנו, זהו כלי חשוב מאוד בהתמודדות, לדוגמא עכשיו כשאנו בעיצומם של ימי השובבי"ם הקד' בהם כל אחד תופס חיזוק בעניין הצריך לו, לפעמים אנו נמצאים 'בקוצר רוח ובעבודה קשה' ולא רואים שום צורך לקחת איזה חיזוק, כי נדמה לנו שבמצבנו הנוכחי שום דבר לא יעשה עליו רושם, אך האמת צריך לידע שגם אם עכשיו אין לנו חשק וגישמעק, בכל זאת נשמע את הדברים ונשים אותם על ליבנו, ותיכף, תיכף יפתח הלב ואז כל הדברים ייכנסו לתוכו ונראה עד כמה הדברים עשו עלינו רושם!

כדי להבין איך בתכל'ס נקבל את הכח ליישם זאת בפועל, כשהלב עדיין לא נפתח, נקדים ווארט אדיר.

'משה ואהרן בכהניו'

בפרשת וארא כתוב (ו, כו) 'הוא אהרון ומשה' ובפס' אחרי 'הוא משה ואהרון', ומביא רש"י שיש מקומות שמקדים אהרון למשה ויש מקומות שמקדים משה לאהרון, ומכאן דרשו חז"ל 'לומר ששניהם שקולים' ושואל השל"ה הקדוש והרי כתוב בפסוק 'לא קם נביא בישראל כמשה', והקב"ה אמר לאהרון במפורש לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא? אומר הגר"מ פיינשטיין זצוק"ל שברור שמשה היה גדול אך כיוון שאהרון עשה כל מה שהוא יכול בכוחו, לכן הוא שקול כמשה רבינו.

מה שנדרש מהאדם לעשות הוא רק כפי כוחותיו, ואם הוא עומד בזה הרי הוא שקול כמשה ואהרון!!! שאלנו, איך באמת נקבל כח לפעול תמיד גם כשאנו 'בקוצר רוח ועבודה קשה' הפרטית שלנו.

'היום אתם יוצאים'

אחרי 210 שנות שיעבוד קשות, סוף סוף אנו לומדים בפרשתנו על יציאת מצרים. אנו נמשיך כדרכנו בגיליונות הקודמים לנצל את המפגש שלנו בפרשת השבוע עם הגלות וגאולה דאז כדי ללמוד כלים וטיפים כיצד להתמודד בגלות שלנו, ובראי פרשת הגאולה, כיצד לגאול את עצמנו מן המיצר שלנו.

בפרשה הקודמת קראנו 'ידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה', בואו נינסג רגע לסיטואציה, עומד משה רבינו בפני יהודים הנתונים בשיעבוד קשה, ומנסה לעודד את רוחם עם בשורת הגאולה, אך הם בכלל לא מקשיבים לו מרוב קושי ולחץ השיעבוד, אך משה רבינו ממשיך ומדבר אליהם. אדם שמנסה לדבר עם חברו והוא אינו שומע אולי ינסה עוד פעם אך כשיראה שאין קול ואין עונה מן הסתם יפסיק כי אין לדבריו תכלית, אז מדוע משה רבינו מתעקש לדבר אליהם למרות הם בכלל לא שמעו?

אומר רבינו ה'שפת אמת' זי"ע (בערש"ק, ה' שבט, חל יומא דהילולא קדישא) שמכאן נלמד יסוד עצום שלמרות שהם לא שמעו, הדיבורים עשו עליהם רושם מסוים שאותו הם לא הרגישו מיד כי היו 'בקוצר רוח ובעבודה קשה', אך בפרשתנו שיצאו ממצרים, התברר למפרע עד כמה הדברים עשו עליהם רושם!

נחدد את הדברים עם ווארט מפורסם מהרבי מקוצק זי"ע ששאל על הפס' בק"ש 'זהו הדברים.. על לבבך', דלכאורה היה צריך לומר 'בלבבך'? אלא בא ללמד שגם אם הלב סתום והאדם נמצא 'בקוצר רוח ובעבודה קשה', והדברים לא נכנסים לתוך הלב, ישים את הדברים 'על לבבך'

